

SARAH CROSSAN

DECH

ČÁST PRVNÍ

KAPSULE

1

Alina

Stisknu Abelovi ruku a on se na mě podívá. „Ted?“ zeptá se. Druhou ruku strčí do kapsy.

„Ne, ne. Ještě ne,“ šeptám. Jsme přímo v hledáčku několika kamer a pár metrů od nás stojí stevard. Přitáhnu Abela k sobě a obejmu ho kolem krku. Nechodíme spolu, ale pokud to budeme předstírat, nebude me vypadat tak podezřele.

„Dej mi vědět kdy,“ říká Abel.

Blížíme se ke skupině bříz bělokorých a připojujeme se k hloučku návštěvníků, kteří na ně zírají. Průvodce podrobně vysvětluje, jak složité je zde udržet stromy naživu, a turisté, většinou prémiové, to baští i s navijákem. „Než doroste do podobné výšky, trvá této odrůdě celých dvanáct let. Srovnatelný exemplář nenajdete nikde jinde na Zemi.“ Odolávám pokušení obrátit oči v sloup a místo toho vytahuju svůj pad, abych si jako správná turistka pořídila fotku.

Z amplionů kdosi oznamuje přísným hlasem: *„Za pět minut se rezervace zavírá. Prosím, opusťte biosféru. Za pět minut se rezervace zavírá. Prosím, opusťte biosféru.“*

„Už to nestihneme,“ prohlásí Abel, pustí moji ruku a zamíří k východu. Okamžitě se mu vrhám kolem krku. Při tréninku byl ohromně sebejistý. Nikdy by mě nenapadlo, že tak rychle dostane strach.

„Nemůžeme z toho vycouvat,“ říkám rozhodně. „Na vstupné jsme šetřili celé měsíce. A potřebujeme ty sazenice. Bez nich pryč nepůjdeme.“ Rozhlížím se kolem. Všichni jdou směrem k nám, včetně stevardů. Políbím Abela na špičku nosu. Odtáhne se.

„Proč to nemůže udělat tvoje teta nebo strýček?“

„Už jsem ti to jednou vysvětlovala,“ odseknou. „Dělají v zemědělském sektoru a pro tuhle část biosféry nemají povolenky.“ Hlouček turistů projde šouravým krokem okolo a zamíří k obchodu se suvenýry. Usměju se na postarší pár, který se na nás dívá. Opětují můj úsměv, zavěsí se do sebe a pokračují v chůzi.

„Jestli mě chytanou...“

„Nechytanou nás,“ prohlašuju, přestože si nemůžu být jistá. Vím jen, že mě nikdy předtím nepřistihli a že Abelovo váhání pouze zvyšuje nebezpečí, že se to poprvé stane právě teď.

Odvádím ho zpátky na vyhlédnuté místo, kam na nás dohlédne pouze kamera číslo čtyři. „Je napravo od tebe,“ dávám mu pokyn. „Musíš se trefit.“ Přikývne, zašátrá v kapse a vytáhne ruku zařatou v pěst, takže vím, že v ní svírá kámen. Nejradši bych ho teď políbila doopravdy, ale není na to čas a koneckonců nevím, jestli by ode mě opravdovou pusou vůbec chtěl.

Když kamera zamíří opačným směrem, štouchnu do Abela loktem a on vymrští kámen do vzduchu. Zadržím dech. A chce se mi zavřít oči, protože vidím, že kámen nezasáhne cíl. Chytanou nás. A nezavřou nás do vězení. Jednoduše se po nás slehne zem.

„Sakra,“ vycedí mezi zuby Abel.

Místo toho, aby zasáhl kameru, odrazí se kámen od stromu a spadne jednomu turistovi na hlavu. Zalapám po dechu. Ke sténajícímu turistovi se rozběhnou stevardi.

„Dostal jsem ránu do hlavy!“ křičí turista. „Někdo na mě vystřelil.“

„Musím odsud vypadnout,“ žadoní Abel. „Hned. Ty to nechápeš.“

„Máš ještě jeden?“ ptám se a chytám ho za loket, aby nezačal utíkat. Přikývne a vytáhne z kapsy další, ještě větší kámen. Pokouší se mi ho podat. „Musíš ho

hodit ty,“ trvám na svém. „Máš lepší mušku.“ Kamera stále opisuje svůj půlkruh. „Rychle!“

„Když se netrefím, můžu někoho zabít.“

Podívám se na kámen v jeho ruce. Má pravdu. Je těžký, má ostré hrany a Abel velkou sílu.

„Tak se tref,“ povídám. Stevardi shánějí nosítka. Jestli se kdokoli z nich otočí naším směrem a uvidí nás stranou od ostatních, určitě nás začnou sledovat. Abel musí okamžitě hodit, nebo nám nezbuďte než vypadnout. „Udělej to!“

Kámen prosviští vzduchem, zasáhne kameru a roztrhne čočku na střepy. Na pěšinu začnou pršet úlomky skla a plastu a objeví se další stevardi. Abel na mě vrhne krátký pohled a pak se rozběhne přímo do největšího zástupu.

„Ten kámen mohl někoho zabít!“ křičí zplna hrdla. „Je tady životu nebezpečno!“

Zhluboka se nadechnu a protáhnu se pod lanovým zábradlím. Skrčená až k zemi sprintuju mezi stromy a skáču mezi kořeny. Většina pomocných pracovníků takhle běhat neumí, jejich srdce by takovou zátěž nevydržela. Právě proto však trávíme noci v temných uličkách a honíme se navzájem, abychom rozpumpovali srdce. Vdechujeme přitom ovšem nepovolené množství kyslíku.

Vytahuju ručně nakreslenou mapu biosféry, na níž je křížkem vyznačené místo, kde roste jilm. Člověk by ho ale snadno našel i bez mapy. Větve má jako velkolopá křídla rozepjatá tak doširoka, že vypadá jako pták chystající se vzlétnout.

Při pohledu na jeho vznešenost se tají dech, ale já nemám čas se zastavit, abych ho obdivovala. Otvírám batoh, vytahuju lano a přehazuju ho přes nejnižší větev. Popadnu zahradní nůžky, strčím je do kapsy a začnu šplhat. Když se dostanu na větev, pouštím lano a škrábu se nahoru po dalších větvích a sucích. Na možný neúspěch radši ani nepomyslím. V hlavě mám

jenom sazenice a jak je dostat do Lesa. Nakročím po větvi a šmik, sazenice letí na zem.

Nejraději bych tu zůstala, zavolala Abela a strávila celé odpoledne na opravdovém vzduchu, usazená v pevném náručí jilmu. Anebo v *jeho* náručí. Ne že by to bylo dovoleno; *žádné románky mezi členy Odboje*, připomíná nám stále Petra. Přináší to jen komplikace a brání nám to činit správná rozhodnutí. A má úplnou pravdu. Když jsem si pro misi vybrala Abela, vůbec jsem neřešila, že není úplně připravený. Potřebovala jsem jen záminku, proč s ním trénovat.

O tom ale teď nemám čas přemýšlet. Brzy stevardi zametou úlomky kamery, odnesou zraněného turistu a všichni se začnou tlačit k východu. Pospíším si na zem, sbalím sazenice i náčiní a jako o závod se ženu zpátky. Srdce mi buší jako kladivo.

Když se přiblížím k mezeře mezi stromy, ve které prosvítá žlutá pěšina, klekám si na čtyři a plížím se po centimetrech. Když vstanu a ležérním krokem dojdu k Abelovi, nikdo si mě nevšímá. Abel ke mně otočí hlavu, usměje se a poodstoupí od okraje zástupu.

Následujeme poslední turisty otáčejícími se dveřmi do temného tunelu, který odděluje biosféru od zbytku kapsule. Vzduch se proměňuje. Už nechutná zeleně a opravdově, ale získává umělou pachutí. Na konci tunelu se dáváme do klidného kroku. Dbáme přitom na to, abychom nepřekročili povolenou rychlost tří mil za hodinu pro případ, že nás zachytí radar anebo si nás všimne stevard.

Nacházíme se v První zóně s jejími čistými bulváry a skleněnými budovami. Všichni kolemjdoucí mají perfektně padnoucí obleky a na samolibých obličejích nosí dýchací masky spojené s kyslíkovými nádržemi u pasu. Všichni jsou pochopitelně prémiové, a když nás spatří, uhýbají pohledem, byť by to mělo být jen neznatelně.

Neohlížíme se napravo ani nalevo a jdeme dál. Přestože jednotlivé zóny kapsule nerozdělují žádné zdi,

elektrické ploty ani zátarasy, není při vstupu do Druhé zóny pochyb, že jsme nechali smetánku za sebou. Zde, blíž ke středu kupole, se rodinné domy proměnily v nízké činžáky. Místo otevřených bulvárů tu jsou úzké ulice a hemží se to tu nikoli kravatáky, ale stevardy, protože právě tady bydlí. Necháváme hlavy skloněné.

Zanedlouho dosahujeme Třetí zóny. Činžáky, z nichž každý je schopen pojmut tisíc lidí, dosahují skoro až ke skleněné kupoli a v ulicích je téměř tma jako v noci; všechno přirozené světlo je pohlceno betonem. Zahýbáme do ponurého průchodu mezi dvěma budovami. Chabá náhrada za velkolepost jilmů a olší.

Abel si nadšením mne ruce a tancuje na místě. „My jsme to zvládli! Máš všechno, co jsi potřebovala? Můžu se podívat? Jestli chceš, o všechno se postarám.“ Je to zase ten starý Abel, kterého jsem znala.

„Mám hromadu sazenic. Silas tomu nebude věřit. Dost možná, že mě Petra povýší!“

„Byla jsi prostě úžasná!“ chválí mě a obejme mě kolem pasu. Široce se usmívá a je přitom tak blízko, že se špičkami nosu téměř dotýkáme. V žertu ho odstrčím, nejsem připravená na to, co by polibkem mohlo začít.

„Já? Byl jsi to přece ty, kdo hodil kámen a odvedl pozornost. Jsem ráda, že tě Petra našla, Abele. Tvá účast pro nás znamená velký přínos.“ Nevím, proč pořád trvám na tom, aby se náš vztah neustále točil kolem Odboje. Nevím, proč mu nemůžu jednoduše říct, že jsem s ním ráda, ať spolu pracujeme, nebo ne.

„Takže je doručíme do Lesa?“ chce vědět.

„Jo. Půjdeš s námi?“

Abel se celý rozzáří. „Že se vůbec ptáš!“ Když znovu nenápadně vykročíme po ulici, Abel mě obejme kolem ramen. Celá se zachvěju.

„Důvěřuješ mi?“ zeptá se a pohladí mě prsty na krku.

„Přestaň, Abele!“ napomenu ho. „Jsme druzi ve zbrani, ne milenci.“ Chci, aby mi odporoval a prohlásil, že beze mě nemůže žít. Nic takového neudělá, jen se zasměje. Nechám jeho paži tam, kde je.

Narozdíl od něj se ale nesměju.

2

Bea

Uchazeči sedí kolem skleněného stolu. Mnozí se ošívají, jedna dívka si okusuje nehty a plive je na stůl, jiný kluk se kouše do rtu. Snažím se vypadat klidná. Když se podívám na Quinna, který sedí přímo naproti mně, zazubí se na znamení, že si nedělá starosti ani o jednoho z nás. Je uvolněný jako vždy a s rukama za hlavou se opírá o opěradlo židle.

Netrpělivě čekáme, až přijde profesor a zahájí debatu. Víc než rok jsme pilně studovali a teď přišel čas dokázat, jak dobře umíme jeden na druhého vyvrát. Všichni ostatní v místnosti jsou dokonale nadrcení prémiové a cítím se před nimi malá a nepatrná, tedy kromě Quinna, který není vůbec snob, a nebýt kroužku vytetovaného na ušním lalůčku by si člověk nevšiml, že je prémius. Podobně jako Quinna připravoval pravděpodobně každého k debatě soukromý učitel, takže jsou připraveni roztrhat mě na cucky.

Když profesor napochoduje do místnosti, vůbec se na nás nedívá. Obrací se zády, jako by si nás vůbec nevšiml. Sedíme v pozoru a sledujeme, jak zapíná obrazovku na přední stěně. Když promluví, má hlas jako ocel.

„Zkouška, která vás čeká, vyžaduje bezchybnou práci mozku. Ti, kdo zkoušku skládají už podruhé,“ prudce se obrátí a vrhne pohled na kluka, jemuž po

krku stékají perly potu, „si jistě pamatují, že nevyžadujeme žádné *správné* odpovědi. K úspěchu vedou hodnověrné argumenty a síla logického úsudku. Hodláme vychovat vůdce dost moudré a silné na to, aby řídili kapsuli. Vás jsme vybrali, protože jste dosáhli výjimečných výsledků v předběžných testech za simulovaných podmínek. Jediný opravdový test však spočívá ve střetnutí s lidskými protivníky ve skutečné debatě. Zkoušku sleduje několik vládních úředníků a ředitelů firmy Dech, sponzora tohoto vzdělávacího programu.“ Quinn pohlédne na stěny z matného skla. Předpokládám, že přemýšlí, zda se na něj dívá i jeho táta, který je u Dechu jedním z nejvyšších ředitelů. „Celá zkouška se nahrává, a jakmile budou známy výsledky, budeme vás informovat na vašich padech. Můžeme vybrat maximálně dva z vás, ale nemusíme taky vybrat nikoho.“

Není to obyčejná debata, kde se spolu potýkají dva týmy. Všichni sedíme kolem konferenčního stolu jako někde na schůzi správní rady a rozhodujeme se tak, že jednoduše nasloucháme jeden druhému a vybíráme si, se kterými uchazeči souhlasíme. V jakémkoli okamžiku debaty má profesor právo vyloučit studenta, pokud mu připadá agresivní, příliš tichý či neřídící se logikou. Klíčem k úspěchu je zůstat klidný, sledovat hru a získat ostatní na svou stranu. Profesor se usazuje na židli s vysokým opěradlem v čele místnosti a rozdává nám čísla, jimiž se budeme oslovovat.

„Pokud dojde k situaci, kdy se všichni shodnete, body dostanou ti, kteří se zhostí role ďáblova advokáta. Nemusím vám vysvětlovat, co to znamená – všichni jste prošli předběžnými testy.“ Obrátí se k obrazovce, zmáčkne tlačítko a objeví se věta:

Stromy už nejsou nezbytné pro přežití ani pro lidský pokrok.

Pochopitelně. Copak někdo mluví o něčem jiném? První si vezme slovo kluk v nažehlené bílé košili.

„V historii byly stromy nezbytné, ale teď jsou mrtvé a my se bez nich dokážeme obejít. Stačí jen navštívit kapsuli a poznáte, jak zdraví a spokojení jsou všichni občané.“ Samozřejmě. Prémiovi může kapsule skutečně připadat jako ráj na zemi. Vzal si ale slovo, aniž by si promyslel své argumenty, a tak nemá žádnou šanci udržet svou pozici celou hodinu.

„Nesouhlasím,“ vkládám se do debaty. „Pomocní pracovníci si nemohou finančně dovolit dodatečný kyslík nutný pro cvičení. Jak máme být zdraví?“ A tak to začíná. Hádáme se. Uchazeči si navzájem hrozí a zvyšují hlas. Několik přítakávačů jde rychle z kola ven. Poté několik dalších. Na konci vyměřené hodiny zbýváme jenom dva: já a Quinn. „O jakém druhu pokroku vlastně mluvíš?“ ptám se. „Jsme šťastnější než naši předchůdci?“ Quinn nakloní hlavu a změní si mě pozorným pohledem. Díváme se přes stůl jeden druhému do očí. Quinnovi cuká v prstech. Pohlédne směrem k profesorovi.

„Pokrok a štěstí ale není to samé. Jestli teď máme pokročilejší technologie než před Zlomem, tak je to proto, že nás ztráta stromů donutila k inovacím,“ namítá. Ve tváři má omluvný výraz a já vím, že se mu přičí se mnou zápolit. Když nám dali termíny testů a vyšlo najevo, že máme debatovat v jedné skupině, hrozil, že se odhlásí, dokud jsem ho nepřesvědčila, ať to nedělá.

„Netvrdila jsem, že pokrok a štěstí jsou totéž. Ptám se, jaká je *definice* pokroku.“ Odmlčím se, aby Quinn mohl zareagovat, ale on nic neříká. Jen pokrčí rameny v lehce poráženeckém gestu. Víím, že má nějakou odpověď připravenou, a nechci, aby mě nechal vyhrát. Než ho ale stačím donutit k reakci, zazní gong a Quinn vydechne úlevou. Pak se usměje, nikoli nafoukaně či samolibě, ale jako by mi chtěl blahopřát. Taky se na něj usměju.

„Děkuji všem uchazečům,“ prohlašuje profesor

a začíná si uklízet své věci. „V příslušné lhůtě dostanete zprávu na své pady.“

Před akademickým institutem se ke mně Quinn obrátí, uchopí mě za obě ruce a vydechne: „Tys to dokázala, Beo! Byla jsi lepší než my všichni dohromady. A nikomu jsi nic nedarovala. Jako bys už měla tetování na uchu!“ Obejme mě a já se usměju, jednak proto, že mě má Quinn v náručí a taky protože najisto vím, že má pravdu: mé argumenty byly bezchybné.

„Takže teď už budeš mít čas něco se mnou podniknout?“ chce vědět. Když jsem se připravovala na debatu, vídala jsem Quinna méně často. Teď už ji mám za sebou, a tak se zase jeden od druhého nevzdálíme ani na krok.

„Hrozně ráda,“ přiznávám.

„Bezva. Plánuju totiž parádní záležitost – výlet se stanováním mimo kapsuli. Na tři dny. Co říkáš? Za chvíli budeme mít několik dní volna.“

„To myslíš vážně?“

„Musím nejdřív opatřit pár věcí, ale myslím, že můžeme vyrazit už v neděli, pokud tě rodiče pustí. V sobotu ještě ne, mám fotbalový zápas.“

„Skvěle,“ souhlasím. „Ale ne... zapomněla jsem...“

„Na co?“ Stoupne si ke mně blíž a odhrne mi vlasy z očí.

„V pondělí večer máme studentský soudní proces,“ vysvětluju. „Vystupuju jako hlavní advokát obhajoby.“

„Aha, jasně.“ Kousne se do rtu.

„Strašně ráda bych jela stanovat, ale na ten proces se připravuju už věky.“

Quinn zavrtí hlavou. „Neomlouvej se, vím, že je to důležité,“ ujišťuje mě. Strčí si ruce do kapes, zhoupne se dozadu a dopředu na patách a přemýšlí. „Víš co, vynechám zápas a vyrazíme už v sobotu ráno. Trenérovi řeknu, že je to rodinný výlet.“ Kývne na mě hlavou.

„V žádném případě. Víím, jak tyhle zápasy miluješ,“ nesouhlasím. A já se zase hrozně ráda dívám, jak hraje.

„Houby. Chci na chvíli z kapsule. A potřebujeme být nějaký čas spolu, abychom vymysleli, co budeš dělat, až se staneš prémijkou.“ Znovu mě bere za ruce a kolébáme se ze strany na stranu jako v nějakém černobílém filmu. „Budeš tancovat na ulicích, Beo.“

Kolemjdoucí matka s kočárkem si významně odkašle. „Nech toho!“ směju se a odstrkuju ho. „Zavřou nás do vězení.“ Sice nevydáváme tolik energie, abychom porušovali zákon, ale i tak si palčivě uvědomuju, že s ním tancuju na veřejnosti.

„Nechceš jít dneska za školu? Můžeme třeba jít k nám domů a pustit si film. Už víím... pojďme se opít. Táta alkohol nikdy nezamyká,“ směje se. Znovu do něj strčím. Provokuje mě, protože dobře ví, že jsem za celý život nevynechala jediný školní den a že narozdíl od něj už po dvou skleničkách čehokoli alkoholického ztrácím rovnováhu a padám na zem.

„Nemůžu. Máme schůzku kvůli studentskému procesu. A nemáš ty čirou náhodou test z dějepisu?“ povídám.

„Díkybohu, že tě mám, Beo, jinak bych určitě propadl nepravostem,“ opáčí Quinn, vezme mi batoh a přehodí si ho přes pravé rameno, přičemž svůj vlastní nese na levém. Procházet se s ním po První zóně mi připadá tak přirozené, že na chvíli zapomenou, že sem nepatřím. Ale chodit po širokých ulicích, užívat si světla a být s Quinnem jsou samozřejmě věci, na které bych si rozhodně dokázala zvyknout. Neměla bych to dělat, ale začínám plánovat nový život – život prémijky.

Celý den jsem strávila sněním, plánováním a přehráváním svého vítězství v debatě, takže zpráva, která se mi objeví na padu, zatímco čekám ve vstupní hale

školy, až se Quinn vrátí z fotbalového tréninku, mi vůbec nedává smysl:

*Vážená slečno Whitcraftová,
s lítostí Vám oznamujeme, že vzdělávací
program firmy Dech pro budoucí manažery
s Vámi ukončil přijímací řízení. Všem
neúspěšným uchazečům doporučujeme udržet si
vynikající výsledky ve standardizovaných
testech, čímž zvýší své šance být příští rok
vybráni znovu do prvního kola.*

Professor Felling

Několik vteřin na zprávu jen zírám, pak vstávám a vycházím dvojitými dveřmi z haly ven. Jdu po ulici tak rychle, jak se jen odvážím a o několik bloků dále se zhrouťím na lavičku. Ještě několikrát si zprávu přečtu, a když získám jistotu, že to není nedorozumění, vypnu obrazovku a napěchuju pad do nejhlubší kapsy svého ruksaku. Sedím a dívám se do dlaní.

Cosí ve mně touží vtrhnout do akademického institutu a žádat spravedlnost. Nikdy jsem se ale neučila být odvážná či ambiciózní, a tak místo toho vstanu a tiše zamířím domů. Kdykoli mě přemůžou slzy, utírám si oči a nos do rukávu. Napadá mě zavolat Quinna, ale vzhledem k tomu, že on se do vzdělávacího programu bezpochyby dostal, bylo by mi zatěžko sdílet jeho radost, ať bych se snažila sebevíc.

Vyjedu výtahem do patnáctého patra své budovy, projdu chodbou osvětlenou zářivkami a přiložím palec na snímač otisků prstů. Vnější dveře našeho malého bytu se se bzukotem otevrou a sotva jimi projdu, zase se s mlasknutím zavřou. Vnitřní dveře se poté otevrou automaticky. Byty jsou vzduchotěsné a vybavené kyslíkoměry, aby ministerstvo mohlo sledovat naši spotřebu – pokud spotřebujeme víc kyslíku, než pokrývají naše daně, platíme navíc.

Máma už je v předsíni a rozsvěcuje světlo, aby na mě lépe viděla. Určitě jsem v obličeji celá rudá a napuchlá. „Beo?“ Mámin obličej je bledý jak smrt a vrásky má tak hluboké, že připomínají jizvy. Pod očima má temné kruhy. Nemůžu si pomoci. Začnu přemýšlet o tom, jak dlouho ještě může vydržet takhle dřít bez jediné přestávky a znovu se rozbřečím.

„Nechci, abys umřela,“ vydám ze sebe plačtivě.

„Panebože, Beo, co to do tebe vjelo? Vždyť neumírám, jsem jen unavená, to je všechno.“ Na chvíli mě obejmeme svými vyhublými pažemi, a když mě pustí, všimnu si táty, jak sedí u jídelního stolu. Před ním leží miska s teplou večeří, ale on je tak unavený, že nechal vidličku trčet v jídle a usnul na židli.

„Neuspěla jsem v debatě. Můžu to zkusit znovu, ale až za rok.“

„Ach, Beo.“ Máma mě znovu obejmeme a já jí zabořím obličej do ramene. Neříká mi, abych si nedělala starosti, protože dobře ví, že by to nemělo smysl. Dělá si je ostatně taky, když přemýšlí, jak budeme žít, pokud se mi brzy nepodaří dosáhnout postavení prémia. „Pojďme se projít,“ navrhuje. Ano, projít se. To si dovolit můžeme.

Procházíme stísněnými uličkami Třetí zóny do zóny Druhé, kde už budovy nevypadají, že se každou chvíli zřítí jedna na druhou. Tady se nacházejí školy, nemocnice, akademie pro stevardy a byty nižších ministerských úředníků. Kdybych se vyučila zdravotní sestrou nebo něčím podobným, mohla bych tu snadno jednoho dne bydlet. Já ale nechci. Chtěla bych bydlet v První zóně na okraji kapsule, tam, kde je největší světlo. Chtěla bych mít prostorný dům na velkém linoleovém trávníku. Dostat se do První zóny je jednoduché – stačí vyrazit z jakéhokoli bodu rovnou za světlem. Bydlet tam je ovšem něco úplně jiného.

Když se tam octneme, nahlížíme masivními vraty

na několik málo místností s rozsvícenými lampami a roztaženými záclonami, abychom aspoň spatřily to, co je pro nás nedosažitelné: starožitné jídelní stoly zachráněné z trosk Divočiny a kolem nich hlouček baculatých dětí, talíře a mísy skutečného jídla, třpytící se lustry.

Na vyhlídkové terase, co by kamenem dohodil od Quinnova domu, usedáme na kovovou lavičku. Díváme se ven na výměníky vzduchu připevněné ke kapsuli objemným gumovým potrubím a nasloucháme jejich tichému mručení. Za výměníky se rozkládá kus vyčištěné planiny jen tu a tam pokrytý hromadami sutí a na dalekém horizontu se rýsují zbytky starého města. Kolem nás projde stevard s rukama za zády, změří si nás pohledem, a když se ujistí, že se chováme, jak se patří, pokračuje v obchůzce.

„Nemají nic lepšího na práci, než nás pořád sledovat?“ zabručí máma.

„Měla bych si najít práci. Potřebujeme peníze,“ prohlásím.

„Ne, Beo. Chci pro tebe lepší život, než mám já. A to znamená školu. Tvá práce je studovat.“ Stiskne mi ruku. Když tak sedím s mámou a dívám se na naši planetu plující vesmírem a hladovějící po kyslíku, ztrácím jistotu, že se mi kdy podaří rodinu zachránit. Spoléhám se na svůj mozek, ale zdá se, že to nestačí. „Tvůj dědeček tam chodíval na vandr každé jaro,“ ukazuje mi. „Já jsem se ale na mou duši od líbánek z kapsule nedostala ani na krok. Tenkrát jsme rok pilně střídali a vyrazili jsme ven na celé tři dny. Bylo to úžasné. Taky ale dost strašidelné. Když slunce zapadne, je úplná tma – nikde nesvítí žádné lampy.“ Otáčí se a ukazuje na pouliční svítlny vlídně ozařující První zónu. „Spali jsme přes den a chodili v noci, abychom se mohli dívat na hvězdy. Dostali jsme se až do Maldenu. Ne, Maldonu. Zaboha si nemůžu vzpomenout.“ Její paže směřuje k místu, které nevidíme, protože ho

skrývá pahorek. „A mohli jsme si tam půjčit loďku a plout po vodě.“

„Škoda, že nemůžu žít v Divočině.“

„Nech těch nesmyslných nápadů, Beo,“ řekne s povzdechem, přestože je to ona, kdo vede romantické řeči. „A v každém případě je tam smutno. Pusto. Na zemi i na moři.“ Jestli mě chtěla rozveselit, tak určitě nezvolila ten nejlepší způsob. Jestli něco, tak se cítím ještě hůř. Škoda, že mě takhle rozhozenou neobjevil táta. Určitě by se celou záležitost snažil obrátit v žert.

Vstáváme a procházíme se po chodníku vedoucím dokola po okraji kapsule. Kolem nás prosvíští skupina běžců, všichni prémiové v kyslíkových maskách. U pasů mají miniaturní kyslíkové nádrže se žlutým nápisem *Dech* na vnější straně. Hlasitě oddechují, pot z nich jen teče a vůbec kvůli námaze vypadají dost ošklivě. Máma se za nimi ale i tak usmívá, oči dokončívá jako dva talíře.

„Kde ti lidé berou peníze?“ dívá se za nimi a hlasitě uvažuje. „A ke všemu má každý určitě nejmíň dvanáct dětí.“ Nevěnuju jí pozornost a snažím si užít výhled.

„Jsem pozvaná na výlet se stanováním,“ oznamuju.

„Se stanováním?“ dotkne se tlustého zakřiveného skla kapsule.

„Pozval mě tam Quinn.“

„Je ale leden a my nemáme teplé oblečení. Venku není žádná klimatizace, zlato. A k tomu ještě kyslíkové nádrže. Jednoduše si to nemůžeme dovolit,“ namítá.

„Kyslík dostanu jako dar. A Quinn má spoustu oblečení, které mi může půjčit.“

„O tom nepochybuju.“ Odvrací zrak. Quinna má ráda, ale jeho rodiče nemůže vystát. Myslí si, že jsou namyšlení, což je pravda, a Quinnova tátu navíc považuje za původce většiny svých problémů, zvláště když jí přijde účet za kyslík.

„Měla by sis ho vzít,“ navrhuje.

„Cože?“ Nejspíš jsem přeslechla, co říká.

„Když si vezmeš Quinna, vytetují ti fialový kroužek na ucho a všechno se změní. Budeš jednou z těch manželek, co nevyjdou z domu bez nádrže s filtrovaným kyslíkem.“ Máma si mě občas kvůli Quinnovi dobírá, a možná ví, co k němu cítím, ale nikdy předtím mi nic podobného nenavrhl. Chci, aby se rozesmála, strčila do mě loktem a dala najevo, že to celé byl jen kolosální vtip. Ale nic takového neudělá; zastaví se a pohlédne mi do očí. „Myslím, že jsi opravdu chytrá, Beo, a vím, že se můžeš stát, čímkoli budeš chtít. Quinn to ale má lehké a ty bys to s ním měla taky. Už nikdy bychom si nemuseli dělat starosti.“ Mluví smrtelně vážně. „Kdyby sis vzala Quinna Caffreyho, myslíš, že by jeho otec dopustil, aby ti odmítli místo ve vzdělávacím programu?“ Nemůžu uvěřit, že mámu něco takového napadlo. Ví vůbec, o čem mluví? Chodím ještě do školy a ona už mi plánuje svatbu.

„Quinn tu zkoušku dělal taky. Byla jsem lepší. Jestli jsem neprošla já, tak neprošel ani on,“ říkám jen proto, abych jí odporovala. Nebylo by to spravedlivé, ale ve skutečnosti bych se velmi divila, kdyby Quinn neuspěl.

„To se uvidí,“ odpovídá. „Chtěla bych jen, abys mohla mít spoustu dětí, když si budeš přát, a nemusela si dělat starosti, jak za ně zaplatíš kyslíkovou daň. Nemusela je jako batolata přivazovat k postýlkám, aby neběhaly po celém bytě a nespotřebovaly všechen vzduch. Ví, jak ráda tancuješ, Beo. To ti nikdy dopřát nemůžu. Quinn ale ano.“

Otázka však zní, jestli někdy bude chtít. Vzhledem k tomu, jak často se s Quinnem vidíme a jak hezky se ke mně chová, jí nemůžu klást za vinu, že má o našem vztahu falešné představy. Už tolikrát mi dal „náhradní“ kyslíkovou nádrž nebo mě přišel navštívit, když jsem byla nemocná, že by to obalamutilo i toho nej-

většího cynika. Jen minulý týden jsem zapoměla ve škole nějaké pomůcky, bez nichž hrozilo, že nevypracuju úkol z technologie; když jsem zavolala Quinna, abych si mu postěžovala, předstíral, že náhle musí zavěsit, a pak šel celou cestu zpátky do školy, vyzvedl věci, které jsem potřebovala, a o hodinu později se objevil u našich dveří. Pak to vzal rychle domů, aby nezmeškal večeři.

„Kdybych se narodila jako kluk, tak bys takhle nemluvila,“ nesouhlasím. Musí být úplně zoufalá, když mě tak tlačí do svatby. Stojíme přímo pod pouliční lampou a já jí vidím každou rýhu ve tváři, každou žilku v očích. Mám snad právo se zlobit, když máma vypadá tak stará a tak tvrdě pracuje jen proto, abych mohla dýchat?

„Kdybych měla syna, přála bych si, aby si vzal bohatou dívku. Pak by mohl běhat, šplhat, líbat se a vůbec dělat, co se mu zlíbí, aniž by si dělal starosti. Chtěla bych, abys měla všechno to, co jsem já nikdy neměla. Quinn je hezký, chytrý a, proč to neříct, bohatý. Můžeš se zamilovat do boháče, anebo se můžeš zamilovat do chudáka. Proč se nezamilovat do prémia? Ha?“ Chce se mi říct: *Ale vždyť ano!* Miluju prémia. A je mi úplně jedno, jestli je bohatý nebo ne. Byla bych dokonale šťastná, kdyby byl Quinn chudý pomocník, jen kdyby mou lásku opětoval.

Místo toho povídám: „Je mi teprve šestnáct, mami.“

„A za dva roky ti bude osmnáct, mně čtyřicet devět a tátovi padesát. Přemýšlej o tom.“ Přemýšlej o tom? O Quinnovi Caffreyem přemýšlím ve dne v noci a mám z toho jen trápení. Nesejde na tom, jak moc ho chci já, potíž je v tom, že on nechce mě.

„On ke mně nic takového necítí,“ prohlašuju. Nikdy jsem to ještě nahlas nepřiznala, a když tu větu slyším pronesenou svým vlastním hlasem, jednoznačnou a nevyvrátitelnou, chce se mi brečet. Dívám se mámě zpřímá do očí.

„Opravdu to tak je?“ nechce věřit. V tu chvíli zavibruje můj pad. Je to zpráva od Quinna: *Myslel jsem, že zajdeme po škole na koktejl. Jsi v pořádku?* „Jen o tom přemýšlej,“ opakuje máma.

3

Quinn

Fronta na očkování se táhne od sesterny až na konec zatracené tělocvičny. Je obědová pauza a já umírám hlady, ale protože v tuhle dobu je nejmenší nával, stojím a čekám na vosí píchnutí. Ne že bych potom nějak toužil, injekce přímo nesnáším. Školní rozhlas nám ale každou hodinu připomíná, že máme povinnost zajít za školní sestrou kvůli očkování, a tak to radši udělám hned, abych to měl za sebou.

Čekám už dvacet minut a snažím se využít čas memorováním vzorečků na test z fyziky, když se k mému místu ve frontě přiblíží Riley s Ferrisem.

„Díky, že nám držíš místa, kámo,“ říká Riley.

„Jo, moc hezký, že na nás myslíš, brachu,“ přidá se Ferris. Ohlédnu se na studenty za sebou. Dost se mračí. A mají k tomu důvod.

„Chlapi, nepředbíhejte řadu,“ ukazuju na ponurý zástup táhnoucí se chodbou. Ferris zamručí a protlačí se až ke zdi, takže teď stojí přímo přede mnou. Riley udělá totéž. Studenti za námi jsou mladší a kromě reptání se na nic dalšího nezmůžou.

„Chceš si jít s náma po škole začutat?“ dloubne mě Riley do žeber.

„Dej si pohov!“ povídám a strčím do něj.

„Potřebujeme gólmana,“ vysvětluje.

„A vzpomněli jsme si, jak rád chytáš různý koule. Že jo, kámo?“ vysmívá se Ferris. Obrátím oči v sloup,

vytáhnu pad a nalistuju stránku s rozvrhem testů a zkoušek.

„Nesmím hrát,“ odpovídám. „Tatík říká, že mám špatný známky.“

Ferris a Riley mi šilhají přes rameno. „Uf,“ prohlásí Riley.

Ferris se zasměje. „Nemůžeš mít prostě všechno, Quinne. Kukuč, prachy, mozek. Každý je na něco pako.“ Chce se mi namítnout, že hromada A minus a B plus těžko znamená, že jsem pako a že kdyby nebylo táty, byl bych se známkami naprosto spokojený. Na každý případ jsou o dost lepší než ty, o kterých vím, že je dostává on. Než ale stačím dokončit myšlenku, Riley i Ferris mají už oči jen pro hry na svých padech – není vskutku obtížné odvést jejich pozornost. Cítím, jak mě někdo tahá za rukáv, a když zvednu oči, stojí vedle mě dost možná ta nejkřiklavěji nádherná holka, jakou jsem kdy potkal. Ani trochu nepřeháním. Má velké zelené oči s panenkami roztaženými hněvem a krásně rozčuchané dlouhé vlasy. Tváří se, jako by se mě chystala praštit. Usměju se na ni.

„Čekám tady už celé věky a najednou se z čista jasna objeví tví kamarádky a hurá doprostřed fronty,“ zlobí se. „Ani náhodou.“ Riley a Ferris mají sluchátka, takže neslyší ani slovo, a přestože já ano, naprosto ztrácím řeč, což je pro mě nový pocit. „Haló, jsi tam?“ ptá se a mává mi rukou před obličejem. Dál na ni civím, ale aspoň se mi podařilo zavřít pusy. „Jdi na konec řady,“ zatáhne Ferrise za loket, když si uvědomí, že ze mě nic nedostane.

„Co chceš?“ zavrčí Ferris, obrátí se a strhne si sluchátka.

„Jdi dozadu.“

„A to říká kdo? Ty?“ propukne v smích. I Riley se otočí a sundá si sluchátka.

„Co se děje?“

„Tahle panovačná kráva nám chce sebrat místo ve frontě,“ vysvětluje Ferris.

„Klídek,“ vložím se do toho a stoupnu si mezi Rileyho s Ferrisem a tu holku. „Předbíhali jste vy.“

„Dej si pozor na to, s kým mluvíš, kočičko,“ pokračuje Ferris, postoupí dopředu a vytáhne se do výšky.

„Mně strach nenaženeš. Nafoukanej prémium, myslí si, že může dělat všechno, co se mu zlíbí,“ prohlásí a odstrčí mě na stranu. Vrhnu rychlý pohled na její ušní lalůčky, nemá tetování. Našeho si určitě všimla hned na začátku, což ji patrně ještě víc rozpálilo.

„Opravdu rád dělám, co se mi zlíbí,“ přiznává Ferris a vlně zvedá obočí. Chci jí poradit, ať ty kluky radši nechá na pokoji, protože nemají zábrany ubližovat dívkám, ale mám pocit, že ať řeknu cokoli, tak ji to nezastaví.

„Jsi naprostej ubožák,“ prohlásí, pohrdlivě se ušklíbne a obrátí se ke mně.

„Máš to ale pěkné kámoše.“ Než pro ně stačím najít omluvu, je pryč.

„Co to jako mělo být?“ strčím do Ferrise.

„Co já vím, asi jí straší v bedně!“ konstatuje Ferris. „Musím ale uznat, že je to kočka.“

„Nemyslel jsem ji, ale vás dva. Kdy se konečně přestanete chovat jako malí?“

„My? Musíš si dělat legraci,“ opáčí Riley.

„Určitě si dělá legraci,“ zopakuje Ferris.

Mám toho dost. Dost čekání ve frontě a pokusů přivést dva idioty k rozumu. Popadnu batoh a vyrazím za dívkou.

„Quinne!“ volá za mnou Ferris. „Vyříd' Bee, že jí dneska večer zavolám.“ Ignoruju ho a jdu dál.

Navzdory mému očekávání se nezařadí zpátky do fronty na očkování. Na jejím konci pokračuje rovnou do jídelny, kde se raději postaví do fronty na oběd. Popadnu tác a následuju ji k pultu. Nad stojany s jídlem bliká dnešní menu.

„Obvykle se tak příšerně nechovají,“ začnu. Nevšimla si, že jdu za ní, a tak se s leknutím otáčí.

„To jsi ty,“ vydechne.

„Jsi ráda, že mě vidíš?“ ptám se, přestože nevypadá ani v nejmenším potěšeně.

„Když to říkáš,“ odpoví a nakloní se směrem k servírce. Všímám si, že na talíř dostala jen pár suchých topinek a hned si objednávám totéž. Servírka se usměje. Ale dívka ne, zamíří si to podél pultu pryč ode mě.

Zaplatí a posadí se k prázdnému kruhovému stolu u okna. Když se posadím vedle ní, prohlásí: „Na někoho čekám,“ a významně pohlédne na hodiny na stěně.

Předstírám, že jsem nic neslyšel, abych se nedozvěděl, že čeká na svého přítele. „Chtěl jsem zajít na injekci před obědem. Po škole nemám čas,“ vysvětluju. Ani nezvedne oči. Když se skloní nad talíř, začnou jí padat vlasy do tváře. Zastrčí si neposlušné pramínky za uši. „Upřímně řečeno mi už leze krkem, že do nás každých čtrnáct dní píchají jehly. Kvůli čemu je to vlastně teď?“

„Očkují proti zelené chřipce,“ připomene mi a zakousne se do topinky. Ukáže na otáčející se billboard nad našimi hlavami, na němž neonovým písmem září slova **POVINNÉ OČKOVÁNÍ PROTI ZELENÉ CHŘIPCE**. Zasměju se v naději, že se zasměje taky. Ani ji to nenapadne. Lokne si vody a pohlédne na mě zpoza přivřených víček, jako by si nebyla zcela jistá, co vidí.

„Neočkovalo se proti zelené chřipce už minulý měsíc?“ přemýšlím.

„To byla měděná chřipka. Měl bys číst vyhlášky.“

„Nestáhám je sledovat,“ přiznám se. Je zřejmé, že se mě snaží ze všech sil ignorovat, ale je to ta nejnáděrnější holka, jakou jsem kdy potkal, a dráždí mě její neústupnost a tajnůstkářství. Chci se s ní seznámit i navzdory tomu, že ona o mě nejeví zájem. Chci se jí

dotknout a toužím po tom, aby se ona dotkla mě. „Sám s tím vším očkováním nevím. Občas mi připadá, že bych na tom byl lépe, kdybych dostal jednu z těch pestrobarevných nemocí,“ náhodně volím směr hovoru v naději, že udržím její pozornost. A kupodivu se mi to daří.

Vrhne bleskový pohled ze strany na stranu a pak zašeptá: „Ty vakcíny jsou jedovaté.“ Utře si pusou hřbetem ruky.

Přikývnu jakoby na souhlas, ale ve skutečnosti se marně snažím přijít na to, proč říká takové podivnosti. Místo vymyšlení vtipné odpovědi plácnu první věc, která mě napadne. „Máš fobii z jehel nebo co?“

„Ne, jehly mi nevadí,“ povzdechne si. Patrně si myslí, že ji neberu vážně, ale protože nevím, jak se jí znovu vetřít do přízně, a popravdě netuším, proč injekce nemá ráda, zůstávám sedět a tiše na ni zírám. Otočí se a znovu se pustí do topinky.

„Zkusím se zase postavit do fronty. Co ty?“ ptám se.

„Já už ne. Chci, aby to udělala sestra Kellyová. Je moc milá. Měl bys za ní taky chodit, kdykoli to půjde.“ Vstane od stolu.

„Jak se jmenuješ?“ zajímá mě.

„Proč?“ Tentokrát to od ní není nezdvořilost. Myslím, že ji opravdu zajímá, k čemu mi její jméno bude.

„Jenom...“ pokrčím rameny.

„Jsem Alina,“ prohlásí a rovnou si to míří pryč. Táč nechává na stole.

Nemá smysl ji sledovat, když se tak okatě rozhodla, že nemá zájem. A tak spořádám zbylé topinky z obou talířů a jdu zpátky do fronty na očkování. Ferris s Rileyem už stojí vepředu u dveří sestřiny ordinace. Bez ohledu na studenty, kteří čekali celou obědovou přestávku, si to zaměřím přímo k nim a vtlačím se do řady.

„Nepředbíháš teď náhodou ty?“ vysmívá se Riley.

„Zmlkni a uхни mi z cesty.“ Vrazím do něj loktem, aby mi uvolnil místo.

„Zrovna šla kolem Bea,“ prozradí mi.

Ferris natáhne vzduch nosem a zdvihne obočí. „Měla na sobě moc pěknou halenku. Náramně těsnou. Nechápu, proč sis s ní ještě nic nezačal.“ Zakryje si rukou pusou a vyprskne smíchy, a tak bez velkého přemýšlení praštím Ferrise pěstí do břicha.

Předkloní se a zalapá po dechu. „Byl to jen vtip,“ zasténá.

„Dej si pohov, Quinne,“ prohlásí Riley a poklepe Ferrise po zádech.

Rozhlížím se dokola, jestli někde neuvidím Beu, ale marně. Minutu ještě zírám na mléčné sklo sesterny, pak si to s očkováním rozmyšlím a jdu pryč.

4

Alina

Silas se vrátil ze školy dřív než já. Sleduju ho z bytu skrz skleněné balkonové dveře, jak v podřepu zkoumá rašící levanduli. Upěchuje hlínu kolem rostliny a postaví se. Potěšeně nakloní hlavu na stranu a zamíří k další kytce. Na balkoně stojí v řadách šest velkých kořenáčů obsahujících všemožné sazenice. Silas je natolik pohroužen do své práce, že neslyší pípnutí vnějších a vnitřních dveří, když vycházím ven za ním. Poklepu mu na rameno, on vyskočí, prudce se obrátí a vykřikne: „K čertu, Alino, proč se takhle za mnou plížíš?“

„Nikam se neplížím.“

Silas se podívá do všech stran na řady prázdných balkonů obklopujících ten náš a pokyne mi, ať jdu za ním dovnitř.

„Posad' se, prosím,“ přikáže mi. Něco podobného jsem zatím slyšela říkat jen herce ve filmu, a tak ne-

vím, co dělat. Silas vezme ovladač, zapne obrazovku a naladí hudební stanici. Přestože hrají toxické techno, které nesnáší, zesílí zvuk a svalí se na gauč. Posadím se vedle něj. „Abel se ztratil,“ zašeptá.

„Cože?“ zeptám se, jako bych ho přeslechla.

„Abel. Ztratil se,“ říká ostře. „Nepřišel do školy, myslel jsem si, že je nemocný nebo něco takového. Začal jsem si dělat starosti, teprve když jsem se zastavil u něj doma, abych zjistil, co se děje. Nikdo tam nebyl. Sousedka mi řekla, že už ho nějakou dobu neviděla. Věděla jsi, že žije sám?“

„Ne.“

„Sousedka se v každém případě chystá podat hlášení o neznámé osobě. I když to asi k ničemu nepovede.“

„Viděli jsme se den po naší misi a domluvili jsme se, že se dnes sejdem na oběd.“ Pomlčím o tom, jak naštvaná a žárlivá jsem se cítila, když se neukázal. Jak jsem odešla ze školy před koncem vyučování, protože jsem nevydržela poslouchat monotónní výklad pana Banburyho o algoritmech, když jediné, na co jsem se dokázala soustředit, byl trpký pocit odmítnutí. „Třeba opustil kapsuli,“ navrhuju.

„Taky jsem v to doufal. Zašel jsem na hraniční kontrolu a prohlédl jsem si seznam odchodů. Nebyl na něm. Je pryč, Alino, jako by se vypařil. A nejen to, vůbec neměli jeho jméno v systému. Jako by nikdy neexistoval.“

„Co školní záznamy?“

„Díval jsem se tam. Není zapsaný na žádné předměty.“

Zhroutím se na gauč a pozoruju polonahé tanečnice na obrazovce. Hudba je moc nahlas, nemůžu přemýšlet. Chtěla bych ji vypnout a sedět v úplném tichu, ale nemůžeme si to dovolit pro případ, kdyby někdo vyslechl náš hovor. Vím líp než většina lidí, co znamená být v kapsuli neznámý. Být neznámý zna-

mená navždy zmizet. Být nezvěstný znamená být mrtvý. Dlouhou dobu jen tak mlčky sedíme. Přestože na mě Silas občas pohlédne, neodtrhávám oči od obrazovky a zachovávám nehybný výraz. Vypadám, jako bych se soustředila, a je to pravda. Soustředím se ale na to, že si téměř nepamatuju své rodiče, protože se jim před rokem stalo to samé. Jednoduše beze stopy zmizeli. Pochopitelně jsme nevěřili, že se nějakým způsobem dostali přes hraniční kontrolu a uprchli, ale protože to bylo oficiální prohlášení, které ministerstvo dalo tisku, museli jsme se ho držet, kdykoli se někdo zeptal. Snaží se mi Silas naznačit, že je Abel po smrti?

„Oni ho vymazali ze systému?“ chci vědět.

Silas si povzdechne a poškrábe se zezadu na krku. „Nedává to smysl. Abel nic neví. Přidal se k nám teprve nedávno.“ Vyhlédne na balkon a já vím, že přemýšlí o tom, jestli nemá pro jistotu zničit rostliny. Nejenže na ně nemáme povolení, ale jistě by chtěli vědět, jak jsme se k nim dostali, na což nemáme dobrou odpověď. Ve svých osmnácti letech, o dva roky starší než já, je můj bratranec Silas prakticky už hotový muž. Pokud bude muset rostliny zničit, udělá to. Nejdřív ale bude hledat jiné řešení, s touhle poslední várkou strávil už příliš času na to, aby se jí vzdal bez boje.

„Co mu provedou?“ ptám se. Představuju si Abela přivázaného k židli, na které ho bijí až do krve. Jak visí hlavou dolů, jak mu vrážejí jehly pod nehty. Přirozeně si taky představuju to, co je nasnadě – jak Abela vystrčí z kapsule a nechají zemřít nedostatkem kyslíku. Udušit se.

Otočím se k Silasovi a musím vypadat dost zničeně, protože mě pohladí po ruce a usměje se. „Musíme být prostě opatrnější,“ prohlásí. „Příliš často jsme chyběli ve škole. Buďme tak nenápadní, jak jen to bude možné. Meditovat můžeme, ale žádné noční tréninky, je to příliš nebezpečné.“

„Musíme Abelovi pomoci. Je to moje chyba. Měli jsme misi přerušit, když se netrefil prvním kamenem.“

„Jakým prvním kamenem?“

„Mise neprobíhala zcela podle plánu,“ přiznávám.

„Proč jsi mi o tom neřekla dřív?“ sedá si ke mně blíž.

„Mysleli jsme si, že to klaplo.“

„Zatraceně, Alino! Buď se řídíme podle pokynů, nebo rychle vypadneme,“ kárá mě ostře. Není třeba, aby se na mě zlobil, cítím se mizerně až až. „Zkus o tom přemýšlet.“

„Musíme se dostat k Petře,“ prohlašuju.

„Jestli opustíme kapsuli tak brzy po naší poslední cestě, začnou nás sledovat.“

„Nemůžeme to dál dělat sami. Všichni jsme v ohrožení a potřebujeme pomoc, Silasi.“

„Jen klid. Kdo ví, třeba je Abel v pořádku. Zkusme se pár dní chovat nenápadně a uvidíš, že všechno dobře dopadne. Dohodnuto?“

„Silasi...“ pokusím se ještě.

„Dohodnuto?“ zopakuje přísnějším hlasem.

„Tak dobře,“ souhlasím. Nejsem si ale jistá, jestli jde skutečně o dobrý plán. Budeme chránit sami sebe, ale co Abel? Odboj je jako rodina, a když ztratíme jednoho člena, pocítíme to všichni. Ale i kdyby se Silas mýlil, jak můžu Abelovi pomoci? Nevím ani, kde ho hledat.

Silas pokyne hlavou směrem k balkonu a znovu vyjdeme ven. Pohlédnu ke stropu skleněné kapsule. Silas se skloní, rozetře lístek levandule, o kterou pečoval, a přiloží prsty k nosu. „Voní nádherně. Čichni si,“ napřáhne ruku ke mně. Zhluboka se nadechnu, i kdyby to mělo být jen proto, abych se rozptýlila. Potřebuju dostat Abelův obraz z hlavy.

„Co když kořenáče uvidí sousedi?“ ptám se.

„Pomyslí si, že to jsou stejné napodobeniny jako ty jejich. Mnoho našich sousedů má na balkonech umělé

rostliny a nikdo nemá důvod mít podezření, že se ty naše od nich liší.“

„Jen si dej velký pozor, aby tě nikdo neviděl, když je zaléváš,“ připomínám mu.

„Proč? Starý Watson své rostliny taky zalévá. Když jsem se ho zeptal, odpověděl mi, že si chce připomenout, jak to bývalo dřív. Chudák. Málem se z toho rozbrečel.“ Silas se postaví a otrepe si z kalhot hlínu, zatímco ulici ozáří světlo rychlostního radaru. Někoho zase přistihli.

Pohlédnu do stínu pod sebou. Na kolejích duní tramvaj a po stranách si to šinou chodci. Zákon zakazuje běhat v kapsuli bez kyslíkové nádrže. Je dokonce zakázáno jít rychleji než tři míle za hodinu. Každý pohyb sledují rychlostní radary a stevardi. Proto se Silasem trénujeme v noci v zapadlých uličkách a pod mosty, kde nás nikdo nevidí a nemůže tak sledovat, kolik kyslíku navíc spotřebujeme. Ne že bychom nějaký kyslík potřebovali; kdyby bylo po našem, radši bychom jeho množství snížili.

Několikrát jsme vyvázli jen stěží, když do uliček zabloudil náhodný stevard a přistihl nás. Pak nám skutečně nezbylo než běžet jako o život, na hlavách kukly, aby nás ze záznamu nebylo poznat, ať rychlostní radary blikaly sebevíc.

„Pojďme dovnitř,“ říká Silas.

V bytě je rozsvíceno a strýc Gideon s tetou Harriet si v předsíni sundávají boty. Obejmou nás a hned se svalí na gauč vyčerpaní z dvanáctihodinové směny v zemědělském oddělení biosféry. Ve srovnání s většinou ostatních mají dobré zaměstnání. Mohou aspoň celé dny dýchat přirozený vzduch a občas se jim podaří potají vynést nějaké ovoce nebo zeleninu, abychom si pochutnali na opravdovém jídle. Jinak si vypěstované potraviny mohou dovolit jenom premiové, my ostatní přežíváme na syntetickém chlebu a vitaminových koktejlech. Dnes mají strýc s tetou

na uniformách červené skvrny, což může znamenat jen jedno.

„Nasbírali jste něco?“ zajímá mě.

„Čas na dezert,“ prohlásí strýc Gideon. Zaloví v přední kapse kalhot a vytáhne hrst zralých malin. Silas se tváří otráveně. Sleduje tetu a strýce očima a nedočkavě podupává nohou.

„Speciálně pro tebe,“ povídá teta a vytáhne z batohu malou sazenici a tři další maliny. „Je v nich dost semínek? Stačí ti to ke spokojenosti?“ zeptá se Silase.

„Perfektní,“ odpoví.

„Panebože, co to vy dva posloucháte?“ diví se teta Harriet. Položí si ruce na spánky.

Strýc Gideon se natáhne pro ovladač a vypne obrazovku. „Ze všeho nejvíc potřebuju něco studeného k pití a pořádný nášup,“ podívá se na Silase, který se odšourá do kuchyně. Jdu mu v patách, otevřu mrazák a vytáhnu kus zmrzlého slaného koláče. Teta se strýcem podřimují na gauči a v bytě je tak úplné ticho.

„Proč jsi jim to neřekl?“ zašeptám.

„Mají svých starostí dost. Pokud to bude vypadat, že po nás ministerstvo jde, půjdeme s pravdou ven. Do té doby...“ Přejíždí dvěma prsty po rtech, jako by je chtěl zavřít na zip. „Je to jasné?“

Přikývnu a vybalím koláč z voskového papíru. Nemá smysl oplakávat Abela, když, co já vím, třeba je v pořádku. Tedy aspoň si to namlouvám.

5

Bea

Krupobití a lijavec zní, jako by na skleněnou střechu kapsule klepal prsty nějaký obr. Je po škole, sedím na úzké lavičce na tramvajové zastávce a čekám na Quin-

na. Náhle se mě zmocní touha stát na vyhlídkové terase jako včera a sledovat, co děšť dělá se světem, jak stéká v pramíncích z vyvýšenin a vytváří kaluže v prohlubních. Ať se venku děje cokoliv, my jsme tu chráněni. Žádný déšť ani sníh v zimě, žádné horko v létě. Teplota je stálá a vzduch vždy čistý, kapsule nás dokonale chrání před živly.

Quinn dorazí o několik minut později. Vidím ho předtím, než on si všimne mě, razí si cestu přeplněným nástupištěm. Když dojde k lavičce, mrští batohem na zem a s žuchnutím dosedne vedle mě. Než se ho stačím zeptat, co se stalo, spustí hotovou tirádu.

„Můžeš mi vysvětlit, proč se mám nechat očkovat proti zelené chřipce, když neznám nikoho, kdo by zelenou chřipku měl? Znáš snad někoho ty?“

„Četl jsi vyhlášku?“ zeptám se. Vyhrne si rukávy od košile a zkrříží ruce na prsou.

„Jsi druhá, kdo se mě na to dneska ptá. Ne, nečetl. A i kdyby, nikdy nevysvětlují, proč potřebujeme očkování proti nemocem, které nikdo nemá.“ To dává smysl. Očkování je povinné, přestože jsem nikdy nepotkala člověka trpícího čímkoli, před čím se nás tak horlivě snaží chránit. Ani tak si ale nejsem jistá, jestli bych to chtěla riskovat.

„Zelená chřipka může přivodit smrt a přenáší se vzduchem, takže pokud neplánuješ žít někde tam“ – ukážu na střechu kapsule – „je lepší jí předcházet.“ Když na zastávku přijede tramvaj, protlačíme se na dvě zadní sedadla s výhledem na obrazovku několik řad před námi. Těsně předtím, než se dveře zaklapnou, naskočí do vozu jakási žena.

„Jede to po směru hodinových ručiček?“ zajímá se.

„Proti,“ prozradí jí někdo.

„Jejda.“ Povzdechne si, a když se tramvaj prudce rozjede, narazí do stojanu na zavazadla.

„Kde jsi vlastně celý den byla? Poslal jsem ti asi milion zpráv,“ vyčítá mi Quinn.

„Nedívala jsem se na pad. Co se děje? Dostal jsi odpověď od profesora Fellingha?“ ptám se. Je mi jasné, že ho pouhé očkování, na které chodíme beztak každou chvíli, mohlo jen těžko takhle rozhodit. Třeba se dozvěděl, že neuspěl ve zkoušce, a teď ho to hněte. Když neodpoví, postrčím ho loktem. „Quinne?“ Dívá se z okna na rozmazané řady bytů míhajících se kolem.

„Nic mi zatím nepřišlo. Co tobě?“ Když na mě pohledne, nesrší už tolik hněvem.

„Neuspěla jsem, takže...“ selže mi hlas. Beztak netřeba vysvětlovat, co to pro mě a mou rodinu znamená.

„Cože? To není možné. Je mi to moc líto, Beo,“ stiskne mi koleno a nechá na něm ležet ruku. Břicho se mi sevře v očekávání, že se mezi námi stane něco jiného, něco víc. Nehybně sedí s rukou na mém koleni a hledí mi do očí. „Určitě je to nějaká administrativní chyba. Zajdeme do akademického institutu a zkusíme si promluvit s profesorem. Klidně můžeme jít hned teď. Anebo promluvím s tátou. Neměj starosti.“

„Není to chyba, Quinne.“

„Určitě je. Tvé argumenty byly zcela neprůstředné.“

„Inu, očividně nebyly. Zdá se, že jsme oba měli špatný den,“ říkám.

Quinn založí paže. „Řekni mi, co bylo v té zprávě.“

„Nechci se k ní vracet, jen by mě to rozhodilo ještě víc. Nevadí ti to?“

Zavrtí hlavou. „Samozřejmě že ne.“ Odmlčí se. „Hádám, že to znamená, že jsem neprošel ani já.“ Pokrčí rameny a předstírá, že se ho to netýká. Já ale dobře vím, že mu na té zkoušce dost záleželo, chtěl tátovi předvést, že něco dokáže vlastními silami.

„Jestli jsi nedostal zprávu, je slušná šance, že jsi prošel,“ utěšuju ho. Neříkám ale, co si opravdu myslím, totiž že jeho táta má vliv a že jeho šance uspět byla asi od začátku beztak větší než moje.

„To je stejně fuk. Nemám nejmenší chuť odejít ze školy na akademický institut sám. Neměli bychom na sebe čas. Plán byl, že se do toho programu dostaneme oba. Jsi v pořádku?“

Sevřu rty a přikývnu. „Nic mi není. Obrátme list. Co se stalo dneska tobě?“

„Nic,“ nechce přiznat. „Ale to očkování... nemůžu ho vystát.“

Polknu a zkusím hádat. „Nějaká holka?“

Povzdychne si a zasměje se sám sobě. „Nevím proč, ale pokaždé, když někoho potkám, chovám se jako šašek.“ Pokusím se o úsměv, ale ve skutečnosti bych raději zase mluvila o té nešťastné debatě. O čemkoli kromě Quinnova milostného života. „Nevěřila bys, jak je překrásná.“

„To už jsi říkal o Tilly, ale pak se ukázalo, že je poněkud trpasličích rozměrů.“

„Uznávám, že velká moc nebyla.“ Znovu se zasměje.

„Přiznej, že byla trpaslík,“ trvám na svém, přestože vím, že je to kruté.

„A pak ty její oči.“ Odmlčí se a nevěřičně zakroučí hlavou.

„Ona má oči? Neuvěřitelné!“

„Ne, opravdu. Má zelené oči, které tebou proniknou skrz naskrz. Řekni, znáš někoho se zelenýma očima?“ Málem nevěřím svým uším. Dívá se přímo na mě. Dívá se mi přímo do očí a jako by vůbec neviděl jejich barvu. „V každém případě si Alina myslí, že jsem idiot,“ pokračuje Quinn. To jméno mi zní povědomě. Pokouším se obrázek té dívky vyvolat v mysli, ale nedaří se mi to. Naši školu navštěvuje asi dva tisíce studentů a znát každého z nich je zcela nemožné.

„Občas *jsi* idiot,“ říkám. Snažím se ho poškádlit, snad s ním dokonce i flirtovat, ale on je tak sklíčený, že se zmůže jen na souhlasné přikývnutí.

„Ferris a Riley, ti za to můžou. Když je potřebuješ, tak jsou kdoví kde, a když ze všeho nejmiň chceš, aby

tě obtěžovali, najednou se objeví. Panebože, jak jsem rád, že jsem je nepozval, ať jedou s námi stanovat.“

„Ty jsi je chtěl pozvat?“

„Ferris o tobě nezavře pusy. Proč mu nedáš šanci?“
Teď se mě snaží pozlobit on. Když se mi Ferris minulý týden snažil strčit ruku pod sukni, Quinn mu málem vykloubil ruce z ramenou.

„K čemu dát Ferrisovi šanci?“

„Chudák Ferris,“ zasměje se Quinn. „Je jenom trochu –“

„Je zvrhlík a primitiv,“ přeruším ho.

„To bylo kruté,“ prohlásí, ale stále se chichotá, takže vím, že to nemyslí vážně. Ferris ho znechucuje navlas stejně jako mě.

„Co třeba tenkrát, když potají vlezl k vám do domu, aby si s tou holkou mohl dělat, co chce, a jeho rodina nemusela připlácet za kyslík? Ani na to nechci myslet,“ povídám, přestože si toho už teď představuju až příliš.

„Nežárli. Můžeš použít můj pokoj, kdykoli se ti to zlíbí.“ Vesele zamrká a mně zčervenají tváře, protože si nejsem jistá, co tím myslí.

„Quinne!“ uštědřím mu lehký štulec. Chytne se za břicho, jako by byl smrtelně raněný, a začne sténat. Pak se oba začneme chovat jako blázni a přestaneme se hihňat, teprve když se žena na sedadle před námi obrátí a udělá pst.

„Snažím se poslouchat zprávy,“ stěžuje si a pokyne hlavou k obrazovce. Oba vzhlédneme. Je tu další hlášení o teroristech. Někoho chytili, když se pokoušel narušit systém výměny vzduchu v kapsuli. To je ta nejhorší věc, kterou si kdo může představit. Jestli v kapsuli dojde vzduch, budeme v pasti a všichni umřeme. Přeběhne mi mráz po zádech.

Hlášení pokračuje:

„*Dnes ráno byl nalezen mrtev podezřelý terorista Abel Boone, člen pokoutního teroristického koman-*

da armády nespokojenců. Okolnosti nasvědčují tomu, že mu došel vzduch, když se pokoušel přerézat gumové potrubí spojující východní výměník vzduchu s kapsulí. Další zatčení POTKANů se očekávají v nejbližších dnech. Ministr kapsule žádá, abyste zachovali klid.“

Jako na zavolanou se v doprovodu reportéra na obrazovce objeví ministr kapsule s pochmurným výrazem v tváři. „Naštěstí se nám podařilo zabránit velké tragédii a já bych chtěl vyjádřit vděčnost stevardům za bdělost a odpovědnost, s jakou k záležitosti přistupují. Ministerstvo hodlá i nadále dnem i nocí chránit bezpečnost všech obyvatel. Nedopustíme, aby zbrklé teroristické činy proti desetitisícům nevinných civilistů zůstaly bez trestu. Žádám všechny občany, aby zachovali ostražitost.“

„A vaše poselství teroristům, pane ministře?“

„Teroristům radím, utíkejte. Utíkejte.“ Dívá se přímo do kamery a zubí se, protože dobře ví, že každý běžící občan, pokud nejde o prémia s kyslíkovou nádrží, bude bez meškání zatčen. Směje se i reportér a dokonce i žena na sedadle před námi. Já ale ne. Nepovažuju to za vtipné.

Poté obrazovka zčerná, aby mohla začít další z nekonečných přestávek na reklamy.

Když tramvaj zastaví tam, kde potřebujeme, zůstává Quinn sedět: „Jsi si opravdu jistá, že nechceš jet dál a promluvit si s profesorem?“ ptá se.

„Naprosto jistá,“ odpovídám, protože vím, že mluvit s kýmkoli by k ničemu nevedlo. Jednou učiněná akademická rozhodnutí jsou neodvolatelná. Vystupujeme z tramvaje, dojdeme k obchodu s kempingovým vybavením a vybereme si pro naši výpravu světlemodrý stan a dva extra teplé spací pytle. Quinn mi vysvětlí, že potřebuju pevné boty, bundu, teplou čepici, šálu a rukavice, a trvá na tom, abych si vybrala z prémiové kolekce v dámském oddělení. Nemůžu se

na Quinna dívat, jak všechno platí. Úslužný prodavač jednoduše načte kreditní kartu jeho otce.

„Jsem z toho výletu mimo kapsuli nervózní. Nečekala jsem, že budu,“ přiznávám na cestě zpátky k zastávce. „Žádný vzduch? Budu se cítit děsně nesvá.“

„Jen žádné starosti. Vzhledem ke všem těm teroristickým útokům budeme možná ještě rádi, že jsme tam venku. A jestli se máme udusit, nebude to zábava, když se udusíme spolu?“

Lehce mě štípne při pokusu postavit mezi mě a strach hráz humoru. Neuvědomuje si ale, že kdyby došlo na nejhorší, tak bych s ním skutečně *chtěla* být. Kdybych měla umřít, ať je to radši venku s ním než v kapsuli s kýmkoli jiným.

6

Quinn

„Ty můj chytrý chlapečku!“ přitiskne mě máma k sobě, jakmile překročím práh domu. V rozpacích se vyprostím z jejího náručí.

„Ahoj,“ vypravím ze sebe. Přistoupí táta a poklepe mi na záda. „Jsem tu!“ prohlásím, přestože pouhý můj příchod mohl jen těžko vyvolat takový nával náhlého zájmu.

Sotva vstoupím do obývacího pokoje, je mi hned jasné, co se děje. S jednou rukou za zády a se sklenkou čehosi v ruce druhé tam stojí ministr kapsule, Cain Knavery. Během rozhovoru na obrazovce v tramvaji před několika hodinami působil vážně a cílevědomě. Teď vypadá vesele. Vesele namol. Stojí vedle krbové římsy, ze které, jak si všímám, rodiče sundali starou olejomalbu s mořským pobřežím a nahradili ji portrétem ministra kapsule, takže teď Cain Knavery